Icoana

Predici la Duminica întâi din Postul mare a Ortodoxiei (5.Triod):

https://www.academia.edu/42704907/Duminica_I_din_Postul_mare_a_Ortodoxiei_Predici_%C5%9Fi_%C3%AEnv%C4%83%C5%A3%C4%83turi_5_Triod_

https://archive.org/details/duminica-i-din-postul-mare-a-ortodoxiei

***

Materiale despre Triod:

https://independent.academia.edu/emystea/Triod

https://archive.org/details/@steaemy?query=Triod

***

Tonice pentru suflet:

https://independent.academia.edu/emystea/Tonice-pt-suflet

https://archive.org/details/@steaemy?query=Tonice+pentru+suflet

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Tonice+pentru+suflet

&&&

Am cunoscut pe cineva ce-şi zice creştin, dar care stăpânit de o ascunsă trufie, ducea un crunt război cu icoanele Bisericii noastre, predicând oricând şi oriunde prăvălirea la pământ a icoanelor, a acestor scumpe diamante creştine.

Eu tăceam şi-l compătimeam, ştiind bine că apucase pe căi greşite. Dar întâmplarea mă duse într-o bună zi în casa acestui om şi fireşte, după un început de convorbire, prietenul izbucni furios tot împotriva icoanelor: Ia, lăsaţi-mă în pace cu icoanele voastre. Să nu le mai văd. Ele sunt chip cioplit, sunt idoli. Dac-ar fi după mine, le-aş călca în picioare, uite aşa.

Atunci liniştit, dar hotărât să nu-1 mai las de data asta scosei din cui un tablou care înfăţişa un bătrân şi zisei:
- Te rog fii bun şi calcă în picioare acest tablou!

El mă privi şi-mi răspunse:
- N-aş face asta pentru nimic în lume; fotografia reprezintă pe străbunicul meu după tată. Ar fi o nebunie.

- Atunci, dragul meu, cum de nu-ţi este ruşine să tot spui că ai călca în picioare icoanele Bisericii noastre strămoşeşti când ele înfăţişează tocmai chipul Mântuitorului, al Maicii Domnului al sfinţilor din care ne tragem sufleteşte; chipuri păstrate mii de ani de toţi cei care au fost înaintea noastră şi date nouă moştenire să le ducem mai departe până la plinirea vremurilor prin credinţa noastră. Cum să călcăm în picioare ce avem mai scump şi mai sfânt? Adică te superi şi nu-ţi vine a crede că ai putea călca în picioare, această fotografie a străbunicului dumitale, dar strigi în gura mare că ai călca în picioare dragele şi scumpele noastre „fotografii" ale Mântuitorului, ale Maicii Sale şi ale sfinţilor? Nu, dragul meu, nu mai asculta

şoapta vrăjmaşului, ci mergi pe drumul care ne vine din veci spre veci, până vom ajunge să dăm faţă cu Însuşi Mântuitorul nostru Iisus Hristos!

Mersei apoi spre perete şi pusei la loc fotografia străbunicului, care mi se păru că ia înfăţişarea unei icoane vechi.

Prietenul nu mai zise nimicc, dar când i-am strâns mâna la plecare am simţit că pornirea împotriva icoanelor pierise din sufletul lui, care de obicei nu era un suflet rău.

(Extras din cartea: Istorioare moral-religioase, antologie alcătuită de Pr. Valeriu Dobrescu, 2012)